

Nhân buổi họp AHCC tất niên 1993 vừa qua tại tư thất AH Phí Ngọc Huyền, các ái hữu đã được đóng vai “giám khảo” chấm thi các món ăn sở trường của các nàng dâu công chánh bắc, trung, nam, trổ tài và cũng được may mắn nghe AH Nguyễn Kim Thoát diễn ngâm bài thơ bất hủ của Vũ đình Liên, bài “Ông Đồ Già”, một bài thơ mà đa số chúng ta đều đã phải học thuộc lòng từ thuở thiếu thời.

*Giọng ngâm khi cao vút tận mây mờ,
khi trầm vắt veo ngay bờ cây xanh
Êm như lọc tiếng tơ tình
Đẹp như ngọc nữ uốn mình trên không ...*

đã đem khán thính giả trở lại vùng trời kỷ niệm thương nhớ xa xưa, nơi có mùa Xuân rực rỡ vì hoa đào và, đó thắm vì câu dối.

Thoạt tiên, lời thơ vui tươi, giọng ngâm trầm ấm:

*Mỗi năm hoa đào nở
Lại thấy ông đồ già
Bày mực tàu giấy dở
Bên phố đông người qua*

*Bao nhiêu người thuê viết
Tấm tắc ngồi khen tài*

*Hoa tay thảo nhũng nét
Như phượng múa rộng bay*

Đến đây, lời thơ bỗng khụng lại, và giọng ngâm trầm ấm thoát đổi ra trầm buồn:

*Nhưng mỗi năm một vắng
Người thuê viết nay đâu,
Giấy dở buồn không thăm
Mực đọng trong nghiên sầu*

*Ông đồ vẫn ngồi đấy
Qua đường không ai hay
Lá vàng rơi trên giấy
Ngoài đường mưa bụi bay.*

Cảm động và nghẹn ngào, cả lời thơ lẫn giọng ngâm đều như nức nở tiếc thương những người muôn năm cũ:

*Năm nay đào lại nở
Không thấy ông đồ xưa
Những người muôn năm cũ
Hòn ở đâu bây giờ?*

Các khán thính giả đều ngắn ngøi tiếc nhớ bằng khuông: Không biết hòn của cụ đồ già hồi cuối thập niên 1930 bây giờ ở đâu?

Ý thơ trác tuyệt và lời thơ truyền cảm đến nỗi những người quanh năm: sỏi đá, nhựa đường, bê-tông cũng phải bùi ngùi nhớ tới Thôi Hiệu:

Nhân diện bất tri hà xứ khứ
Đào hoa ư cựu tiểu đông phong

và chợt nhớ ra một tâm sự rất gần gũi với tâm sự của khán thính giả hiện diện: Tâm sự của Vũ Quang, một thi sĩ trẻ ở hải ngoại. Tôi xin mạn phép chép ra đây, may ra tâm sự này sẽ tìm được một vài cộng hương trong đám bà con AHCC:

Trống Vắng

Xuân về ký ức hiện trong mơ
Hình ảnh bên hoa một cụ đồ
Mấy độ bút lông vòn giấy thăm
Một thời mưa bụi phủ nghiên khô
Lời thơ, biến cố đời chôn mất
Câu đối, đại dương sóng lấp mờ
Thiếu cụ, tết suông buồn trống vắng
Đi tìm đâu thấy chút hương xưa
Vũ Quang

Thấy bài thơ nói lên đúng tâm sự của mình, tôi liền “diễn ca” thành thơ lục bát để, nếu có AHCC nào nhớ nhả, nhớ quê, thì có thể ngâm nga bằng vài điệu dân ca: ru em, sa mạc, trống quân, cò lả ... may ra nỗi lòng “Tâm

Dương đất Chích” cũng nhẹ được đôi phần:

Tết nhớ cụ đồ

Xuân về ký ức vọng mơ
Bên hoa một cụ đồ già viết thơ
Người chen lấn, kẻ đứng chờ
Nhưng rời một dạo mục mờ nghiên khô
Bể dâu, cuộc sống xô bồ
Lời thơ, câu đối, khuất bờ đại dương
Tết về gợi nhớ cố hương
Tìm đâu bóng cụ bên đường ngày xưa

Tôi, mạo muội viết mấy giờ này, tưởng chừng như là muốn “gửi niềm tâm sự”, nhưng thực ra, là để tuân hành chỉ thị của ông anh cả trong gia đình Công Chánh tại Texas, AH Phi Ngọc Huyên, đại diện AHCC tại Houston, Texas. Anh Huyên đã đề nghị tôi gửi bài này cho Lá Thư AHCC vì “Anh em Houston tuy có đóng góp đều đặn về tài chánh nhưng về bài vở thì anh em ta lười quá!”. Xin hải ngoại chư qan chứng giám cho rằng tôi đã có viết.

Xin chúc quý ái hữu một mùa xuân nhiều thi tú.

VŨ QUÝ HẢO
(31-01-94)

